

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/2/2021
Identifikačné číslo spisu: 2020200055
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2020200055.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: TAMA SLOVAKIA, a.s., so sídlom v Trnave, Sladovnícka č. 15, IČO: 35 755 440, právne zast.: doc. JUDr. Radoslavom Procházkom, PhD., JSD., advokátom a konateľom Procházka & partners, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Búdkova č. 4, IČO: 36 854 948, proti žalovanému: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Cesta na Červený most č. 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 07. januára 2020, číslo PUSR-2019/25908-29/104084/70/ZAJ, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. mája 2021, č.k. 14S/19/2020-93, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 27. mája 2021, č.k. 14S/19/2020-93 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 27. mája 2021, č.k. 14S/19/2020-93 podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť rozhodnutie žalovaného zo 07. januára 2020, číslo PUSR-2019/25908-29/104084/70/ZAJ a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Trnava z 23. septembra 2019, číslo KPUTT-2019/15076-11/75413, ktorým podľa § 32 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 49/2002 Z.z.“) určil, že zámer zmeny funkčného využitia Skladu so silom na K. F. Č.. X Z. E., parc. č. XXXX/X v k. ú. E., ktorý je národnou kultúrnou

pamiatkou (NKP) zapísanou v Ústrednom zozname pamiatkového fondu pod číslom 11992/1, prestavbou na bytový dom v zmysle žiadosti podanej dňa 21. apríla 2017 a doplnenej o špecifikáciu navrhovaných zmien 12. augusta 2019 vlastníkom nehnuteľnosti (žalobca), je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom neprípustný.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách § 28 ods. 2 písm. b/, § 32 ods. 1,2,4 zákona č. 49/2002 Z.z., § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku a v zmysle právnej úpravy ustanovenej SSP a dospel k záveru o dôvodnosti podanej správnej žaloby v časti namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre jeho nezrozumiteľnosť.

3. Krajský súd sa po preskúmaní veci stotožnil so žalovaným prezentovaným významom ohľadom predmetnej národnej kultúrnej pamiatky, ktorý navyše trval na zachovaní niektorých prvkov významných pre túto národnú kultúrnu pamiatku, posúdenie kvalifikovanými zamestnancami správneho orgánu považoval za odborný postup, ktorý je v ich kompetencii a špecializácii za súčasného dodržania zákonnosti postupu správneho konania a rovnako zákonnosti rozhodnutí vydaných v tomto konaní. Výkon odbornej činnosti teda súd nepovažoval za akési šikanózne a svojvoľné postupy zo strany správnych orgánov, ako to uviedol žalobca, ale za odborné a kvalifikované vykonávanie svojich kompetencií v rámci administratívneho konania. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú žalobnú námietku žalobcu, podľa ktorej rozhodnutia neboli vydané na základe riadneho dokazovania a relevantných podkladov. Žalobca sa zúčastnil dvoch ústnych konaní v rámci miestnej obhliadky, bol oboznámený s potrebou zachovania pamiatkovej ochrany aj pre prípad zmeny funkčného využitia a s potrebou zachovania charakteru daného predovšetkým výrazom fasád a základnou charakteristikou nosného systému a priestorového riešenia interiérov. Rovnako sa nestotožnil s vytknutým nedostatkom prvostupňového správneho rozhodnutia a spočívajúcim v nekonkretizovaní zákonných ustanovení, ktoré boli relevantné pre jeho rozhodnutie s tým, že neuvedenie konkrétnych ustanovení v odôvodnení rozhodnutia nie je vadou rozhodnutia. Ako súladný so zákonom krajský súd považoval postup prvostupňového správneho orgánu, keď tento podanú žiadosť žalobcu o zmenu funkčného využitia národnej kultúrnej pamiatky na bytový dom vyhodnotil ako obnovu kultúrnej pamiatky a následne rozhodol podľa § 32 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z.z. Dodal, že prvostupňový správny orgán mal síce vo výroku uviesť, že navrhovaný zámer - zmena funkčného využitia - je neprípustný, avšak táto skutočnosť, podľa názoru súdu, nezakladala nezákonnosť tohto rozhodnutia.

4. Ako dôvodnú však krajský súd vyhodnotil námietku žalobcu spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre jeho nezrozumiteľnosť. V tomto smere krajský súd uvádzal, že žalovaný na strane osem svojho rozhodnutia uviedol, že cit.: „ (...) KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby, avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu“, pričom uvedený záver tak vo výroku, ako aj v odôvodnení prvostupňového správneho rozhodnutia absentuje. Ide teda o zmätočné vyjadrenie žalovaného, ktoré vyvoláva závažné pochybnosti o výsledku správneho konania pred prvostupňovým správnym orgánom. Uviedol, že bolo pravdou, že v rozhodnutí zo 14. novembra 2016, číslo KPUTT-2016/20528-6/88268/Švh prvostupňový správny orgán v druhom výroku (výrok b/) súhlasil so zámerom zmeny funkčného využitia objektu skladu so silom, pričom zmenu funkčného využitia povolil ako prípustnú, avšak toto rozhodnutie bolo následne zrušené rozhodnutím žalovaného z 30. januára 2017, číslo PUSR-2017/25772-4/6704/4/ORS. Následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 15. mája 2017, číslo KPUTT-2017/9472-5/38148/ Švh o prípustnosti zámeru zmeny funkčného využitia skladu so silom za splnenia tam uvedených podmienok, avšak aj toto rozhodnutie bolo žalovaným následne rozhodnutím zo 16. augusta 2017, č. PUSR-2017/3958-9/62052/41/ORS zrušené. Až v poradí tretie rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 23. septembra 2019, číslo KPUT-2019/15076-11/75413 bolo napadnutým rozhodnutím žalovaného potvrdené, avšak toto potvrdené prvostupňové rozhodnutie zmenu funkčného využitia stavby nepripustilo. Takéto tvrdenie v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí považoval súd za nesprávne, zavádzajúce a zmätočné. Ďalej krajský súd dôvodil, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy pre jeho zmätočnosť, je závažnou vadou rozhodnutia, pričom ju nie je možné subsumovať pod formálne pochybenie orgánu verejnej správy. Je nesporné, že výrok rozhodnutia musí nájsť svoj podklad v odôvodnení, pričom pokiaľ sa odôvodnenie, a to aj v menšom rozsahu, pochopiteľne za predpokladu, že obsahuje závažný

záver konajúceho orgánu verejnej správy pre účastníka konania, v danom prípade záver o povolení zmeny funkčného využitia stavby, líši od samotného výroku, odôvodnenie je postihnuté závažnou vadou zmätočnosti. V danom prípade bola zmätočnosť daná v nadväznosti na text rozhodnutia, (konkr.: „V nadväznosti na vyššie popísané skutočnosti KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu.“), teda odôvodnenie rozhodnutia zakladá premisu o povolení zmeny funkčného využitia stavby, ktorá však bola prvostupňovým správnym orgánom vyhlásená za neprípustnú.

5. Uzavrel, že v prípade, ak zmätočný, nezrozumiteľný, respektíve chybný postulát, ktorý je súčasťou rozhodnutia, zapríčiní v inak logickej úvahe orgánu verejnej správy zmätok pre účastníka konania, je potrebné tento chybný element z odôvodnenia rozhodnutia odstrániť za účelom, aby rozhodnutie orgánu verejnej správy zabezpečovalo pre účastníka konania stabilitu v jeho právach, právom chránených záujmov, respektíve uložených povinnostiach alebo nepriznaných nárokoch, ako v danom prípade. S poukazom na uvedené preto súd v tomto žalobnom bode prisvedčil žalobcovi, že tvrdenie o „povolení zmeny funkčného využitia stavby bez nadväznosti na funkciu bytového domu“ spôsobuje zmätočnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko nekorešponduje s výrokom prvostupňového rozhodnutia.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP zrušil ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

10. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaný aj s odkazom jednak na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05) a jednak Európskeho súdu pre ľudské práva (Georgiadis proti Grécku, Múčková proti Slovenskej republike) namietal zmätočnosť rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti konkrétne namietal, že krajský súd ako hlavný dôvod zrušenia rozhodnutia žalovaného považoval časť jeho odôvodnenia obsiahnutú v rozhodnutí v znení cit.: „ (...) KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby, avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu.“ Uviedol, že táto časť rozsudku je zmätočná a vytrhnutá z kontextu, pokiaľ by súd uviedol, celú časť odseku cit.: „ (...) V nadväznosti na vyššie popísané skutočnosti KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu. To znamená, že nie je vylúčené iné funkčné využitie avšak pri dodržaní stanovených podmienok, ktoré majú zabezpečiť súlad s pamiatkovou ochranou. Vlastník nesprávne interpretoval stanovisko Pamiatkovej komisie. Účelovo vybral z kontextu vetu: „PK odporúča zmeniť pôvodnú priemyselnú funkciu na obytnú“, nakoľko stanovisko komisie obsahuje v prvom rade „odporúčanie trvať na dôslednom zachovaní všetkých pamiatkových hodnôt objektu špecifikovaných v návrhu na vyhlásenie NKP. Najmä zachovať pôvodný výraz exteriéru (členenia, vrátane okenných otvorov, základný konštrukčný nosný systém objektu). Vyššie uvedeným podmienkam je nutné prispôbiť aj nové využitie objektu“. Keďže predložený zámer nerešpektuje ochranu a zachovanie hodnôt predmetnej NKP, nie je možné v takejto podobe súhlasiť s návrhom. Odvolací orgán sa s uvedeným záverom prvostupňového správneho orgánu plne stotožnil.“, tak by bolo zrejmé, čo bolo predmetnou vetou zo strany žalovaného myslené a zároveň, že sa nejedná o rozpor medzi odôvodnením a výrokom rozhodnutia žalovaného. Navyše zákon č. 49/2002 Z.z. v § 32 ods. 4 uvádza, že vo výroku rozhodnutia správny orgán rozhodne, či je zámer „prípustný“. Správny

orgán teda „nepovoľuje“ zámer obnovy národnej kultúrnej pamiatky, a teda ani z terminológie nemožno vyvodit' záver, že uvedená veta odporuje výroku rozhodnutia alebo jeho odôvodneniu. Ako zmätočné tiež vyhodnotil odôvodnenie rozsudku v časti, v ktorej krajský súd na jednej strane konštatoval, že žalovanému možno prisvedčiť, keď trval na zachovaní niektorých prvkov významných pre túto národnú kultúrnu pamiatku, rovnako prisvedčil zákonnosti postupu oboch správnych orgánov, ich konanie nepokladal za šikanózne ani svojvoľné, ale odborné, avšak na strane druhej súd vstúpil do vecnej kompetencie správneho orgánu tvrdiac, že je úlohou správnych orgánov v tomto prípade nielen prísne dbať na pravidlá zachovania rázu národnej kultúrnej pamiatky, ale s nadhľadom a empatiou, samozrejme za použitia odbornosti a špecializácie, ktorými zamestnanci správnych orgánov disponujú, zabezpečiť efektívne využitie tejto národnej kultúrnej pamiatky. Žalovanému preto nie je úplne zrejmy právny názor súdu, keďže v jednej časti odobruje odborné stanovisko špecializovaného orgánu a na strane druhej ho zaväzuje použiť „nadhľad a empatiu“.

11. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalovaný bližšie uvádzal, že krajský súd uviedol ako analogický príklad, ako by mal žalovaný postupovať silo v Dunajskej Strede, avšak na silo v Dunajskej Strede sa zákon č. 49/2002 Z.z. nevzťahuje, keďže toto silo nie je národnou kultúrnou pamiatkou. Nie je teda možné pri sile v Trnave postupovať tak, ako tomu bolo pri sile v Dunajskej Strede, vzhľadom na rozdielnosť právnych predpisov, ktoré sa na obnovu, respektíve zmenu funkčného využitia aplikujú. Silo v Dunajskej Strede prešlo masívnou prestavbou a dostavbou, ktorá nie je akceptovateľná pri národnej kultúrnej pamiatke. Nová funkcia - bývanie si vyžadovala príliš veľký zásah do konštrukcií a technickej infraštruktúry. Snahou pamiatkarov je „skĺbiť“ zámyery nového využitia s fyzickou podstatou stavby, pričom je nespochybniteľné, že vybúranie okien do plnej fasády bude mať za následok zničenie celkového vzhľadu a vnímania objektu národnej kultúrnej pamiatky. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán pripúšťa čiastočné zmeny výrazových prvkov, avšak tak zásadnú zmenu, akou je vybúranie okenných otvorov do fasády v žiadnom prípade nie je možné odsúhlasiť.

12. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

13. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 12. augusta 2021.

14. Rozsudok krajského súdu považoval vo výroku za vecne správny. Žalobca sa stotožnil so záverom krajského súdu v časti, v ktorej dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou zmätočnosti, žalovaný totiž skutočne na strane osem rozhodnutia uviedol, že cit.: „ (...) V nadväznosti na vyššie popísané skutočnosti KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu. To znamená, že nie je vylúčené iné funkčné využitie avšak pri dodržaní stanovených podmienok, ktoré majú zabezpečiť súlad s pamiatkovou ochranou.“ Z tohto nemožno odvodiť iný záver ako ten, že žalovaný povolil zmenu funkčného využitia stavby (nie však funkciu bytového domu). K tomu žalovaný dodal, že nie je vylúčené iné funkčné využitie pri dodržaní podmienok súladných s pamiatkovou ochranou. Je však zrejmé, že je to v priamom rozpore s výrokom prvostupňového správneho rozhodnutia z 23. septembra 2019. Žalovaný teda nemohol súčasne potvrdiť výrok prvostupňového správneho rozhodnutia o tom, že zámer žalobcu je neprípustný a súčasne v odôvodnení skonštatovať, že prvostupňový správny orgán povolil zmenu funkčného využitia stavby, avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu. Rovnako ako neopodstatnenú vyhodnotil námietku žalovaného o zmätočnosti rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej súd na jednej strane konštatoval, že žalovanému možno prisvedčiť, keď trval na zachovaní niektorých prvkov významných pre túto národnú kultúrnu pamiatku, rovnako prisvedčil zákonnosti postupu oboch správnych orgánov, ich konanie nepokladal za šikanózne ani svojvoľné, ale odborné, avšak na strane druhej súd vstúpil do vecnej kompetencie správneho orgánu tvrdiac, že je úlohou správnych orgánov v tomto prípade nielen prísne dbať na pravidlá zachovania rázu národnej kultúrnej pamiatky, ale s nadhľadom a empatiou, samozrejme za použitia odbornosti a špecializácie, ktorými zamestnanci správnych orgánov disponujú, zabezpečiť efektívne využitie tejto národnej kultúrnej pamiatky.

Uviedol, že tieto závery súdu nijako nevylučujú a nezakladajú žiadnu vadu zmätočnosti. Žalobca nijako nepopiera, že ako vlastník národnej kultúrnej pamiatky podlieha povinnostiam podľa zákona č. 49/2002 Z.z. Nesúhlasí však s tým, že žalovaný stanovil iba limity, ktoré boli nepreskúmateľné.

15. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci žalobca uviedol, že z dôvodov, ktoré žalovaný v tejto časti uviedol, nijako nevyplýva, v čom konkrétne mal súd posúdiť vec po právnej stránke nesprávne. Žalovaný nerešpektoval § 440 ods. 2 SSP, podľa ktorého cit.: „Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.“ Žalovaný v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne právne posúdenie súdu, ktoré pokladal za nesprávne, ani neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Okolnosti, ktoré žalovaný v tejto časti popísal, s otázkou nesprávneho právneho posúdenia nemajú nič spoločné. Zo záverov tvoriacich podklad pre rozhodnutie musí byť zrejmé, ako k nim správny orgán dospel, prípustnosť zámeru správny orgán podmieňuje splnením podmienok, ktorých pôvod jednak nie je preskúmateľný a jednak z hľadiska účelu zákona č. 49/2002 Z.z. nemajú oporu v aktuálnom stave vedeckého hľadiska v oblasti ochrany pamiatkového fondu. Žalovaný postavil svoj odborný pohľad na jedinej a svojvoľne zvolenej otázke (ne)možnosti vytvorenia okenných otvorov v danej národnej kultúrnej pamiatke a cez prizmu tejto otázky posudzuje danú vec bez toho, aby zohľadnil aj iné pohľady, ktoré ochrana pamiatkového fondu umožňuje. Prístup žalovaného totiž nie je jediným možným a ani jediným legitímnym prístupom k obnove pamiatok; žalobca v tomto kontexte namieta, že žalovaný ostatné princípy nijako nereflektuje, respektíve nezdôvodňuje, prečo ich nemožno aplikovať.

16. V ďalšej časti podaného vyjadrenia žalobca uviedol, že pre zrušenie napadnutého rozhodnutia existovali aj ďalšie dôvody, ku ktorým sa krajský súd vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku, avšak nepovažoval ich za základ pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. V tejto súvislosti primárne uvádzal, že povinnosťou správneho orgánu je umožniť žalobcovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku v štádiu odvolacieho konania pred rozhodnutím vo veci, pričom žalobcovi takáto výzva nebola adresovaná, ďalej namieta, že správny orgán v rozhodnutí neuviedol skutočnosti tvoriace podklad rozhodnutia, čo samo o sebe malo zakladať dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, rovnako v odôvodnení rozhodnutia sa síce nachádzajú citácie právnych predpisov, ktoré žalovaný zrejme použil pri rozhodovaní, avšak to, ako boli aplikované, t.j. ako bola použitá správna úvaha pri ich aplikovaní pri prieskume prvostupňového správneho orgánu o neprípustnosti zámeru zmeny funkčného využitia národnej kultúrnej pamiatky, už napadnuté rozhodnutie neuvádza. Dodal, že i táto skutočnosť sama o sebe zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia.

17. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

18. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 17. augusta 2021 na vedomie.

V.

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1,2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP zrušil ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť rozhodnutie žalovaného zo 07. januára 2020, číslo PUSR-2019/25908-29/104084/70/ZAJ a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Trnava z 23. septembra 2019, číslo KPUTT-2019/15076-11/75413, ktorým podľa § 32 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z.z. určil, že zámer zmeny funkčného využitia Skladu so silom na K. F. Č.. X Z. E., parc. č. XXXX/X v k. ú. E., ktorý je národnou kultúrnou pamiatkou (NKP) zapísanou v Ústrednom zozname pamiatkového fondu pod číslom 11992/1, prestavbou na bytový dom v zmysle žiadosti podanej dňa 21. apríla 2017 a doplnenej o špecifikáciu navrhovaných zmien 12. augusta 2019 vlastníkom nehnuteľnosti (žalobca), je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom neprípustný.

24. Úloha najvyššieho správneho súdu v prejednávanej veci spočívala v posúdení, či krajský súd správne vyhodnotil a prihliadol na všetky okolnosti vyúsťujúce do prijatia záveru o nepreskúmateľnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného zo 07. januára 2020 založenej na nezrozumiteľnosti. Najvyšší správny súd zároveň zdôrazňuje, že tento dôvod bol jediným dôvodom, pre ktorý krajský súd pristúpil k zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia, čo súčasne determinovalo aj rámec prieskumu najvyššieho správneho súdu v tomto kasačnom konaní.

25. Po preskúmaní veci a primárne s akcentom na striktné vymedzenie dôvodu zrušenia rozhodnutia žalovaného najvyšší správny súd dospel k záveru, že krajský súd pochybil, keď k zrušeniu napadnutého rozhodnutia pristúpil pre zistenú závažnú vadu zmätočnosti tohto rozhodnutia.

26. Krajský súd nezrozumiteľnosť žalobou napadnutého rozhodnutia videl výlučne v tom, že žalovaný na strane osem svojho rozhodnutia uviedol, že cit.: „ (...) KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby, avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu“, pričom uvedený záver tak vo výroku, ako aj v odôvodnení prvostupňového správneho rozhodnutia absentuje. Podľa krajského súdu išlo o zmätočné vyjadrenie žalovaného vyvolávajúce závažné pochybnosti o výsledku správneho konania pred prvostupňovým správnym orgánom. Dodal, že bolo pravdou, že v rozhodnutí zo 14. novembra 2016, číslo KPUTT-2016/20528-6/88268/Švh prvostupňový správny orgán v druhom výroku (výrok b/) súhlasil so zámerom zmeny funkčného využitia objektu skladu so silom, pričom zmenu funkčného využitia povolil ako prípustnú, avšak toto rozhodnutie bolo následne zrušené rozhodnutím žalovaného z 30. januára 2017, číslo PUSR-2017/25772-4/6704/4/ORS. Následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 15. mája 2017, číslo KPUTT-2017/9472-5/38148/Švh o prípustnosti zámeru zmeny funkčného využitia skladu so silom za splnenia tam uvedených podmienok, avšak aj toto rozhodnutie bolo žalovaným následne rozhodnutím zo 16. augusta 2017, č. PUSR-2017/3958-9/62052/41/ORS zrušené. Až v poradí tretie rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z 23. septembra 2019, číslo KPUT-2019/15076-11/75413 bolo napadnutým rozhodnutím žalovaného potvrdené, ktoré však (na rozdiel od predchádzajúcich prvostupňových správnych

rozhodnutí) zmenu funkčného využitia stavby nepripustilo. Takéto tvrdenie v napadnutom rozhodnutí žalovaného preto považoval krajský súd za nesprávne, zavádzajúce a zmätočné.

27. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu „sporná“ veta použitá odvolacím správnym orgánom na strane osem svojho rozhodnutia zo 07. januára 2020, číslo PUSR-2019/25908-29/104084/70/ZAJ v znení cit.: „V nadväznosti na vyššie popísané skutočnosti KPÚ Trnava povolil zmenu funkčného využitia stavby, avšak bez nadväznosti na funkciu bytového domu“ v žiadnom prípade nespôsobuje zmätočnosť žalobou napadnutého správneho rozhodnutia. Uvedené konštatovanie žalovaného správneho orgánu je potrebné predovšetkým chápať v kontexte okolností danej veci a nie izolovane, tak ako k tomu pristúpil krajský súd. Touto spornou vetou mal žalovaný správny orgán na mysli to, že i keď v prejednávanej veci zámer zmeny funkčného využitia Skladu so silom na K. F. Č.. X Z. E., ktorý je národnou kultúrnou pamiatkou (NKP) zapísanou v Ústrednom zozname pamiatkového fondu pod číslom 11992/1, prestavbou na bytový dom, je z hľadiska záujmov chránených pamiatkovým zákonom neprípustný, tak nie je vylúčená iná možnosť zmeny funkčného využitia tohto objektu. To znamená (a to nevylúčil ani žalovaný v predchádzajúcich svojich rozhodnutiach z 30. januára 2017, číslo PUSR-2017/25772-4/6704/4/ORS a zo 16. augusta 2017, č. PUSR-2017/3958-9/62052/41/ORS), že do úvahy prichádza iné funkčné využitie predmetnej národnej kultúrnej pamiatky, avšak pri dodržaní stanovených podmienok, ktoré majú zabezpečiť súlad s pamiatkovou ochranou. Táto zmena funkčného využitia však nemôže spočívať v prestavbe na bytový dom, nakoľko zväčšením otvorov a vybudovaním nových okenných otvorov v časti sila (čo by funkčne zodpovedalo charakteru bytového domu), by sa industriálny výraz objektu stratil a nadobudol by výraz obytnej, prípadne administratívnej budovy. Túto skutočnosť zároveň potvrdzuje aj na to nadväzujúca veta, ktorá predmetné „sporné“ konštatovanie dopĺňa a odhaľuje jeho zmysel - cit.: „To znamená, že nie je vylúčené iné funkčné využitie avšak pri dodržaní stanovených podmienok, ktoré majú zabezpečiť súlad s pamiatkovou ochranou.“ Najvyšší správny súd sa preto stotožnil s námietkou žalovaného a dospel k záveru, že krajský súd, pokiaľ vyhodnotil v tejto relevantnej časti odôvodnenie rozhodnutia žalovaného za zmätočné, nepostupoval správne.

28. Pokiaľ žalovaný namietal, že krajský súd predmetnú vec aj nesprávne právne posúdil s ohľadom na skutočnosti uvádzané v bode 11 tohto rozhodnutia, najvyšší správny súd považuje za potrebné uviesť, že tento dôvod aj vzhľadom na určený rámec prieskumu daný predovšetkým dôvodom, pre ktorý krajský súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného (§ 191 ods. 1 písm. d/ SSP - nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť) nie je opodstatnený. Predmetom tohto kasačného konania bolo výlučne posúdenie, či krajský súd správne vyhodnotil a prihliadol na všetky okolnosti vyúsťujúce do prijatia záveru o nepreskúmateľnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného zo 07. januára 2020 založenej na nezrozumiteľnosti.

29. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti dospel najvyšší správny súd k záveru, že krajský súd primárne porušil zákon tým, že vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal zo zmätočnosti relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, čo zakladá dôvod na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 1 SSP v spojení s § 440 ods. 1 písm. g/ SSP.

30. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

31. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

32. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.